

Scherzando...

REVISTA MUSICAL MENSUAL CATALANA ILUSTRADA

REDACCIÓ * PLASSA DEL VI - N.º 11-1.ª * GIRONA

"Schola Orpheonica Gironina,"

**BIBLIOTECA PÚBLICA
GIRONA**

SUSCRIPCIÓ: Un any 3 pessetes

Número solt 30 Céntims

A l' "Schola Orpheònica"

¡Amunt els cors! volguts cantaires de nostra terra: que 'l sentiment d'art, trovi sempre en vosaltres un terrer a on puga arrelar fonament com ara.

Sou intel·ligents, sou infadigables, y per lo mateix, deù esperarsen de vosaltres quelcóm de bo, bo com lo que haveu dut a terme fins ara; car sou la joventut naixenta, que puja poc a poc, flamejantli dins seu, un entusiasme fervent a tot serho, a tot lo bo, tot lo sà, y tot lo digne de casa nostra.

No defallir en lo més mínim, ni un sol moment.

Treball y Constancia, Amor a l'estudi deù esser el vostre ideal y pera llur consecució, res heu de playner: heu de sacrificar tot lo possible a la consecució de tan bella cosa.

No defallir; que un dia, pogueu veurers rodejats d'auriola, y aleshores poguer entonar enorgullits un himne triomfal, units estretament tots baix la vostra senyera venerada, y deixar sentir arreu, arreu de casa nostra la vostra veu vibranta, prenyada d'entusiasme sant pel qual haureu tant temps lluitat braument.

Salut cantaires! Salut! y que la vostra obra sia feconda y portada a terme amb amor. Canteu, canteu que'ls vostres cants retrunyín per l'espai immens y sien oïts per tots indrets y sia aplaudida la vostra obra, que es gran, immensa y lloable.....

LLUIS G. PLÁ

Impresió

Les sonores veus com ascendien fresques y onejantes.

Talment aparexien les blavors d'una espiral fumerola. Difoniantse arreu, ara argentines, ara graves, ara solemnials, sempre rítmiques.

El ritme presidia, harmònic, magestuós, rutilant en les notes vibradores del cant a la Senyera y en totes les composicions, destrament executades y complacentment oïdes.

De «Montanyes de Canigó» y «Marinesca» l'expressió descriptiva y pintoresca, eixía com dols encís de les veus masculines que's destriaven en llurs cordes, o's somaven en acabat conjunt.

Les blanques veus, brollaven irisantes y plasevolament rítmiques, interpretant a Lacomme y al gran Schumann, a l'emotiu pregon que fa apassionar intensament l'ànima.

Delitosa sensació escoltant la «Farigola». Sa complanta plena d'inefable placidesa, deambulava pel àmbit de la sala d'espectacles, inondantla de joia, posant marc a la delicada «couplesse» de la damisela solista en son tema.....

Sonoritats ingenues y tendrívoles dels nins, rublien curulles alhora, l'ambient y 'l lloc, brodant la melodia popular, tan ricament harmo-

nisada pel nostre malhaurat Alió, en el «Desengany», fresc d'expressió, radiant de dolcesa.

Amunt els cors. Intensa emoció invadins a l'oïr les clamantes veus de l'himne de Grieg, *Patria Nova*. L'esperit s'aixecava magnificat per les excelsituts de la glosa diamantina de les veus blanques y rítmiques...

Platxeriosa impressió: l' experimentada, recullida y viscuda *Schola Orpheònica*, fressat tens el camí de l'art. El guió de la barrada senyera, te signa avant.

Y avant diem tos admiradors, que, be has comensat.

J. B. TORROELLA

Perseveransa

L' *Schola Orpheònica* es una societat gironina, quasi nova que poc a poc vol trevallar en be de l'art: cantar es amar, es agermanar: per això l' *Schola* vol cantar: l'últim concert que s'ha donat, promet falagueres esperanses. Per això es d'esperar que l' *Schola* ens donarà moltes sorpreses, en les que hi veurem les ingenues cançons de la terra y aquelles que 'ls grans mestres varen escriure en moment d'inspiració sublim y que seran sempre admirades.

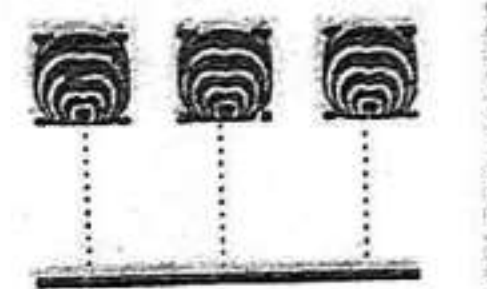
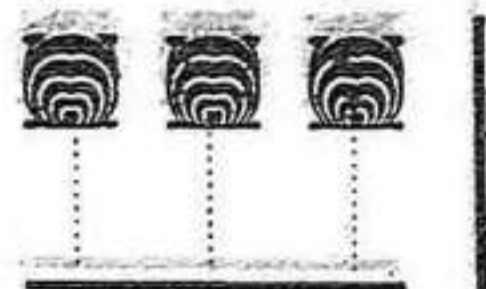
J. BOSCH ARMET

En Francisco Alió

Me plau, senyors, parlar avuy de l'Alió (q. a. c. s.). Me plau perquè al fer memoria de quan vaig fer la seva coneixensa personal y artística me remou dintre meu potser el primer sentiment d'art de ma vida; y al dir sentiment d'art vull dir aquella cosa com d'enamorament que us agafa en certes ocasions propícies, que fa que us trobeu am l'esperit més subtil, am la sensibilitat més desperta, amb una tendresa vibranta, am goig interior que com una gracia del cel vos envolcalla. Allò va esser un enamorament de primer amor, una impressió de cosa nova seductora. Jo ja havia tocat més o menys inconscientment fugues de Bach, sonates de Beethoven, feya grans escarafalls entusiastes a l'audició d'algun fragment de Wagner, però fou més endavant que m'hi vaig recrear, fruir sincerament amb aquesta música forta. Am l'Alió no: fou sobtat encisament lo que'm prengué de cop y volta.

Jo venia solfes en un magatzem de música aon venien tots el retòrics de l'art, els mestres de piano a triar pessets ben cursis pera acontentar als papàs y mamàs, alguns desenfainats a contar contes y històries; allí de tot se parlava menys de qüestions d'art: la música, aquella bona gent la tenien al seu servei pera viuren y res més. Però hi havien excepcions: allí vaig comensar a sentir tocar bé'l piano en alguns dels deixebles més adelantats dels bons professors de Barcelona; y el mestre Vidiella, quan tenia temps y humor, asseyentse en el piano,

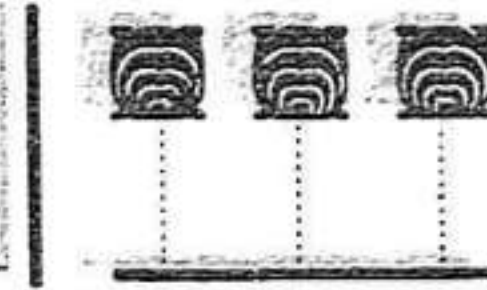

ens deixava embabiecats am la seva excelsa delicadesa. Entre la colla de joves artistes deixebles d'aquest n'hi havia un de temperament nerviós, expansiu, frisós, a qui'ls demés, en mitg de la franquesa que hi hà entre joves, amics d'uns mateixos ideals, demostraven una sincera admiració: aquest era l'Alió. Ell no's feya pregar gaire pera posarse al piano y fer sentir la música seva, que tocava y cantava nerviosament, amb aquella emoció de jove artista que expansiona'l seu primer cant. Quan l'Alió tocava y cantava, jo no sé quina emoció de cosa nova'ns corpornia que haurie'n volgut que aliò no hagués acabat may. Hi trobavem en aquella música una cosa coneguda que'ns revenia renovada am frescor de primavera: aquella cosa vella y nova era la cansó popular, que, filtrada en el temperament artístic de l'Alió, prenia una elegancia seductora, un lirisme de nova mena que era ben bé la correspondencia musical del lirisme poètic de la modalitat d'aquella època del fort catalanisme literari. Aixís com la literatura, o, millor dit, la poesia de aquells anys, era filla de l'ambient romàntic, sanejat per l'element sà del poble, la cansó popular, aixís les cançons de l'Alió eren engèndrades en l'element romàntic que ell s'havía encomenat en la literatura romàntica del piano vivificades am la forta sava de la tonada popular de la terra.

Aixís podem dir que si en Clavé es el músic representatiu de la primera època del catalanisme, l'Alió es el músic representatiu que senyala en son camp, am vehemencia y sinceritat, el comensament de la segona època de nostre renaixement artístic. Perquè les cançons de l'Alió varen esser el toc d'atenció que giraren la vista de la jovenalla de allavors més frisosa d'ideal cap a l'element cansó popular pera fer música nostra. Es veritat que desseguida, o al mateix temps, planà sobre nosaltres la paraula y l'exemple del gran mestre Pedrell, y això influí en gran manera a donar fermesa a la nova orientació de nostra joventut musical; però la veu de l'Alió, veu de jove quasi com nosaltres, ens vibrava en nostres oïdos de més aprop, am l'encant de cosa primerenca y, per lo tant, més a l'unissó de nostra adolescencia artística.

Perquè les cançons de l'Alió tenen tot l'encant de cosa jove, porten una desinvoltura, una gracia, una frescor que solzament dicta l'ànima verge de tribulacions y de desenganys. Es el cant de l'hora lleugera de la vida; l'hora del riure y plorar placèvol, quan la forta realitat dolorosa de la vida encara no ha traspasat l'ànima nostra, quan el dolor solzament ens el forgem poèticament en nostra facultat imaginativa, quan creyem en la felicitat d'aquí baix perquè portem a dins tota la simplicitat de l'ànima d'infant, perquè nostres amors volen lleugerament en jardins de primavera, perquè encara no hem tingut temps de conèixer la dolenteria dels homes, ni en nosaltres ha arrelat encara la malura.

Però aquestes alenades d'art jove apareixen sempre en l'hora propicia de l'artista quan convergeix en l'hora propicia de l'ambient que'l volta. El catalanisme del temps de la joventut de l'Alió era una idea-

litat adolescent ab tot el regust primerenc y frescol, ab totés les il·lusions y entusiasmes d'una idealitat jove. Tot allò vivia en una atmosfera poètica de sentiment y imaginació somniant misticismes, amors de patria y odis als tirans, amb el mateix cor lleuger que l'adolescent poeta individu somnia amors y desenganys, tristeses y alegríes. D'aquesta convergència del temperament artístic y edat d'Alió amb el temperament y moment artístic de l'idealitat catalana d'aquella època van nèixer aquestes cançons que canten sincerament a nostre esperit com hi canten l'esparsa amorosa den Francesc Matheu, com el dolçíssim idili místic de Mossèn Cinto, com la potent concepció den Guimerà.

L'obra de l'Alió es petita en quantitat, molt petita, però què hi fa? La flor més petita us pot omplir una sala de flaire exquisida, y la toya més ufanosa de flors esplèndides de colors us pot deixar indiferent el sentit de l'olfat. Escolteu cada una de les cançons originals y hi trovareu sempre un cor lleuger, un ambient de sinceritat joventut; no hi trovareu un accent fonament sentit per tota l'ànima, però sí la dolça y esperansada poesia d'un jove esperit. Si franca es la melodia, ben sentida es l'armonia, y 'l garbo pianístic llueix per tot arreu. La melodia popular, absorbida per l'Alió, ha perdut, sens dubte, quelcom de sa rusticitat ingenua, però l'artista se l'ha feta tant seva que la prenem am forsa amor tal com ens la dona; l'accent romàntic li ha llevat color sanitos de sa fesomia, però no sé quina nova elegancia ciutadana ens la fa amable y agradívola.

L'influencia de la tonada popular no es exclusiva, ni molt menys, en les cançons aquestes. Ja hem dit que l'Alió havia rebut influencias del grans romàntics del piano, y aquestes s'hi trasllueixen sovint; però la forsa del cant del poble es purificador y sembla que segueix l'herba als desvaris viciosos a l'art aristocràtic y el previngui de caure en lletjos convencionalismes. Aixís veureu com en les modulacions una mica patètiques de l'hermós *Plor de la tórtora*, s'hi guarda la sinceritat del giro melòdic de la frase principal; com en el *Si tu fossis aquí*, alternant amb aquella frase tant plena de joventut, hi han episodis cromàtics ben justos en l'expressió del text y que serveixen pera fer esclatar amb més goig la fresca tonada principal. Devegades l'Alió arribava a fer cas omís del giro melòdic popular, però era quan l'assumpte l'empenyia per camins fantasiosos com en la *Serenata a una Morta*, aon s'hi trova ambient descriptiu simfònic que fa sentir recansa de que tant notables aptituts no fossin aprofitades en obres posteriors; igualment en la *Cansó de l' Oruga* y en les pessés de piano, d'una distinció y elegancia distingidíssimes.

Però per lo que devem més agraiment a l'Alió es pel seu volum de cançons populars armonisades. Una cansó popular, pera entrar en els salons ciutadans, li cal de precís una vestimenta armònica. En les montanyes y valls, en les pagesies, no necessita altre ropatge que'l que li ha donat el poble; però en els salons ciutadans quedaria avergonyida de sa

nua simplicitat. Les cançons del poble hi hà qui les armonisa sistemàticament, segons sa modalitat més o menys antiga: allavors se fa obra d'erudició, que poca transcendència podrà tenir en cap sentit. Ja ho sabem que l'Alió no era d'aquests: ell escoltava la cansó, se l'assimilava fins que li cantava per dintre, y allavors la bressava en el piano, transformada en substancia propia. Aixís la sinceritat de les armonisacions del nostre músic han tingut forsa pera presentar la verge tonada tradicional en nostres salons ciutadans, sanejantlos en gran part de les cursis romanes italianes y preparar el camí pera una cultura musical seriosa.

Aquesta ha sigut sa major gloria.

LLUIS MILLET

(De la Revista Musical Catalana.)

Concert Schola Orpheònica

El prop passat diumenge, 19 del corrent, tingué lloc en el Teatre Principal l'anunciat concert d'una entitat que si be coneguda, se presentà notablement reformada y millorada.

Aquest concert per dos aspectes distints, oferia particular interès.

Se tractava de conèixer l'obra de son nou mestre Colomer com a director y ademés una composició del mateix feta exprofés per l'«Schola Orpheònica» titulada «Cant a la Senyera.»

Si diguessim que l'obra den Colomer com a director es perfecta, faltariem a la veritat. L'«Schola Orpheònica», com totes les entitats orfeòniques que's formen a casa nostra, parteixen d'un principi fals y això es motiu únic y important pera que tinguem que apuntar llargs defectes que en totes elles hi trovem. Aquí, se forma un orfeó aon son admesos tots y quants tenen bona voluntat y no es aquesta la condició pera arribar a cantar a la perfecció. Nosaltres creyem o mes ben dit afirmem, que lo primer que deü fer tot mestre de qualsevol orfeó, es crear una escola de solfeig, posar als orfeonistes en condicions de que les obres que a n'ells van confiades, siguin apreses am fonament sòlit o siga a base de sapiguer música doncs sense això, no es possible una vera unitat y sempre que havem de parlar d'una entitat orfeònica, hem d'incorrer a alabanses cursis que cap favor fan aon van dirigides.

Per altra part no n'hi hà prou d'un sol mestre per talent que tinga—que no neguem a n'en Colomer—puga portar a cap una obra de tanta transcendència com es la d'un orfeó. Es precis crear mestres parcials que s'encarreguin cada un d'ells d'una secció distinta y una volta obtingut això, allavors el mestre director conjuntar totes les seccions y matisar les obres preparades ja pels *maestrinos*.

Creyem sempre més pràctic un consell sincer que una alabansa rebuscada.

De totes les pessas del programa am tot y esser interesant, lo que am més desitg s'esperava era l'obra del mestre Colomer «Cant de la Senye-

ra», cantat per les tres seccions. Aquesta composició es ben desenrollada, bastant original y millor tractades les veus. L'efecte que produí fou gran y'n fou bona prova l'ovació que rebé son autor.

Les demés pessas executades eren «Montanyes de Canigó», Morera; «El Reguerol», Lacomme; «Intima», Garcés; «L'Emigrant», Vives; «La Farigola», Borrás de Palau; «Marinesca», Morera; «La Font», Schumann; «Patria Nova», Grieg; «Desengany», Alió, y repetició del «Cant a la Senyera», Colómer.

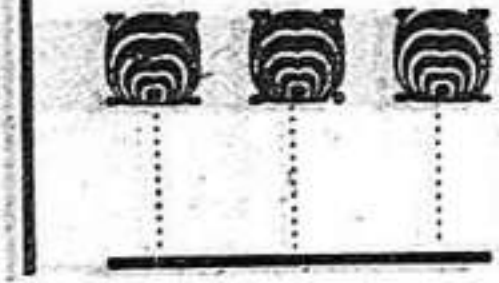
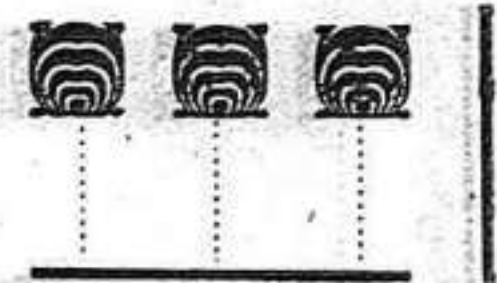
En Rafael Colomer

Mestre director d' la "Schola Orpheónica,"

Totes aquestes foren aplaudides per nostre públic mereixent la repetició «Anyorança» y «Patria Nova». L'impresió que'ns ha deixat el concert de l'«Schola Orpheónica» ens ha sigut molt favorable y am gust havem de fer constar que es la primera vegada que havem vist a n'aquesta entitat en condicions de fer bona tasca no duptant de tenirse en compte'els nostres consells, arribarà a ocupar bon lloc entre tots els orfeons coneguts.

Y ara un petit prec al mestre Colomer. Li seria molt difícil evitar que la secció de veus blanques cridessin tant? Creyem que no y esperem ho tindrà en compte pel millor bon èxit.

La senyoreta Pernal que's presentà mes segura que les altres voltes posà de relleu sa ben timbrada veu especialment en la cansò «Anyoransa» que'l públic obligà a ferli repetir.

El mestre Oliva cooperà dignament a la vetllada executant amb un magnífic piano Ortiz & Cussó que's distingia notablement per sa sonoritat, dolcesa y igualtat de sonido.

T. SOBREQUÉS

Plana de concerts

Sant Feliu de Guíxols.—Un aconeteixement verament artístic ha resultat per aquesta ciutat la passada festa major. Les societats «Casino Guixolense» y «La Constancia» contractaren les orquestres «La Filarmónica» brillantment dirigida pel mestre Torelló y «Els Montgrins» de Torroella cumplint d'una manera perfecta son comès.

Els concerts que donaren abdos orquestres, constituïren dos triomfs tan entusiastes com merescuts y encara que'l públic guixolenc ha mostrat una apatía extraordinaria per tota manifestació artística, no obstant la poca concurrència que als concerts assistí, celebrà ab goig la lloable feina de tots els executants.

Els solistes de la «Filarmónica», en Meriz, Torelló y Vergés, estigueren notables am sos concerts de Violí, Contrabaix y Violonçello, y la direcció de son director en Torelló, molt segura y precisa. Lo mateix havem de fer constar dels solistes de «Els Montgrins» dels germans Vallespi, Bou, Cristófol y Sobrequés, que tocaren pulcrement sos concerts de Violins, Clarinet, Fiscorn y Violonçello rebent del públic una grossa ovació.

Una de les notes més importants de la festa, fou l'estrena d'una sardana del mestre Garreta, titolada «Pedregada», composició notable com totes les d'aquest compositor, distingintse aquesta per la seva grandiositat. En Garreta ha mostrat una vegada més esser un sincer; ell, am «Pedregada», no ha fet cap concessió al públic gros pero sí ha convenut als intel·ligents. Per això, es fa digne sense protesta de la nostra admiració. La cobla «La Principal» de La Bisbal fou l'encarregada de l'execució.

Estigueren molt animats els concerts que donà l'«Orfeó Gesoria» al saló Vidal essent aplaudides totes quantes pessés cantà. Aquesta entitat cada dia apareix més notable. Avans d'acabar aquesta petita ressenya, no podem deixar de fer constar que la Banda del Regiment d'Asia'n fou la contractada pera donar varis concerts públics als passeigs, rebent son director en Juncá tota classe d'atencions dels guixolencs, essent això bona prova que compliren brillantment sa obligació. En resum, la festa d'aquesta ciutat pot dirse sense reserva, què's la més important de Catalunya.

T. S.

Noves

S'han publicat ja les «Cansons Escolars pera Infants del llorejat Sancho Marraco.

El nostre crític farà la ressenya d'aquesta composició que podem adelantar es per demés notable.

Tothom que les vulgui adquirir, les trobarà de venda a la casa Sobrequés & Reitg y a tots els magatzems y llibreríes més importants de Catalunya.

Ha sortit pera Bruselas el jove concertista pensionat per nostra Diputació, en Joan Frigola. Augurem al violinista una brillant carrera artística.

Se prepara pera el primer diumenge del més d'octubre un concert al Teatre Principal organitzat per la casa Sobrequés. Com tots els que va organitzant aquesta casa, no dubtem del millor èxit.

Als Jochs Florals que se celebraran pera les pròximes fires y festes de Sant Narcís, s'ha ofert per la revista SCHERZANDO..... un premi consistent en un hermós y valios objecte d'art a la millor sardana més típica pera piano.

L'autor llorejat podrà executar al piano la composició o delegar a altre que l substitueixi.

Ens diu nostre corresponsal de Castellfullit de la Roca, que se fan gestions, pera que el notable «Quinteto Artístico Gerundense» dongui a n' aquella població alguns concerts durant el dia de sa festa major que tindrà lloc els pròxims dies 20 y 21 de Setembre.

Felicitem als organitzadors pel bon acert y no dubtem que aquesta entitat complaurà'ls gustos més exigents.

En un dels diumenges de l'actual més, feu una excursió a la «Font del ferro» la distingida entitat orfeònica «Schola Orphedónica». Al mitg d'una gran gentada, se cantà 'l «Cant a la Senyera», original de son mestre Colomer, composició que fou molt aplaudida.

Els coristes foren obsequiats am pastes y demés y per fi de festa se tocaren sardanes que foren ballades per més de 150 orfeonistes.

De retorn de ses possessions de Fornells, se trova entre nosaltres l'entusiasta orfeonista Joan Capella.

Ben vingut siga.

S'ha allunyat de nosaltres potser per sempre el mestre de Capella de la Catedral en Miquel Rué.

Sa marxa ha sigut sentida no sols pe'ls seus amics, si que també pels enemics que reconeixen ara a n'en Rué un notable músic.

Nosaltres al deplorar la resolució del mestre Rué, quedem animats perquè no dubtem que la seva obra arribarà lluny, molt lluny y trovarà

qui farà justícia a son valer que tant li discutien aquí uns quans envejosos dignes solzament de llàstima.

Am l'obra del mestre Rué, hi tenim tota la nostra confiança com aixís no ho dupten notables músics.

La celebrada cobla «La Principal» de Santa Coloma de Farnés contractada pera tocar sardanes a Saragossa, ha obtingut un èxit complert. Els entusiastes paragrafs que la premsa saragossana dedica als nostres músics, nosaltres els celebrem.

Llegim en un diari local:
«El dissapte passat, estigué breus hores en nostra ciutat, el distingit mestre Frances h Pujol de l'«Orfeó Català».

L'«Orfeó Català» ha rebut un cablegrama de Manila donant compte d'haverse constituït un Orfeó Català compost per importants elements de la colònia catalana y demanant ademés en nom seu, salut a tots els orfeons de Catalunya.

Se'ns assegura que pera la pròxima temporada d'hivern, la cobla «Pep» de Figueras anirà contractada a París aon tocarà sardanes al Centre Català y demés llocs de la capital francesa.

La societat catòlica «Centre Moral Instructiu de Gracia», senyala un premi musical dintre'l cartell del certamen que se celebrarà'l dia 26 d'octubre del present any, am motiu del XII Centenari d'l naixement del gran rei en Jaume I.

Dit premi consistent en 125 pessetes, l'ofereix l'ORFEÓ MONTSERRAT, SECCIÓ CHORAL DEL CENTRE MORAL INSTRUCTIU, a la millor *Composició a quatre o cinc veus mixtes, de no llargues dimensions y execució facil* qual lletra's deixa a lliure elecció.

L'admissió de les composicions finirà'l dia 25 d'Agost, y's dirigiran al «Centre Moral» a nom del *Senyor Secretari del Jurat Musical*.

La composició premiada quedarà de propietat de l'«Orfeó Montserrat» y serà cantada per aquest en el solemne acte del repartiment de premis.

Formen el Jurat musical els senyors D. Joan Lamote de Grignon, D. Lluís Millet y D. Josep Cumellas y Ribó, director de l'«Orfeó Montserrat», *Secretari*.

Pera'l pròxim nombre:
Tristan y Isolda de'n Catulle Mendes.
Traducció de'n Carles Rahola.

Havem rebut l'obra *Salomé* traduïda al català per el notable crític en Joaquím Pena.

A nostre pròxim nombre, nostre colaborador en Carles Rahola, se'n ocupará extensament.

DALMÁU CARLES & COMP.—GIRONA

**Novetats Musicals de venda exclusiva de
la casa Sobrequés & Reitg de Gerona**

SARDANAS

Pesetas Cts.

CASADEMONT C.

<i>Recorts d' Ampurdá</i>	2	
<i>Alegroya</i> (premiada)	2	
<i>Tristoya</i> (popular)	2	

GARRETA J.

<i>Zaira</i>	1	50
<i>Rosella</i>	1	50
<i>Anyoransa</i>	1	50
<i>Somni Gris</i>	1	50
<i>Somni Dols</i>	1	50
<i>Matinada</i>	1	50
<i>Griseldà</i>	1	50
<i>Frisance</i>	1	50

JUNCÀ A.

<i>La Font d' en Pericot</i> (premiada)	2	
---	---	--

RIGAU P.

<i>Bressol de Catalunya</i>	1	50
<i>L' Arch de San Martí</i>	1	50

SERRA J.

<i>Rosas pàlidas</i>	1	50
<i>Cercant l' amor</i>	1	50
<i>Melangia</i>	2	
<i>Ideal</i> (premiada concurs Sobrequés & Reitg)	2	
<i>Visió</i>	1	50
<i>El despertar d' un somni</i> (piano y cant)	2	

Obras catalanas

SANCHO MARRACO

CANSONS ESCOLARS PERA INFANTS (premiadas al concurs Sobrequés & Reitg)	3	
--	---	--

Els pedidos, Sobrequés & Reitg.--GIRONA

EXIT RUIDÓS

del llorejat

Sancho Marraco

Cansons escolars pera Infants

Preu 3 Pessetes

premiades al concurs Sobrequés & Reitg

LA FONT DE 'N PERICOT

Sardana pera piano

Ultima creació de 'n JUNCÁ

PREMIADA AL CONCURS

Sobrequés & Reitg

De venta als magatzens de música més importants.

Dipòsit.--Sobrequés y Reitg.--Girona